

Prvi majnik.

Otročiči, oj veselje!
Prvi majnik je že tu;
Pomlad mila cvetke stelje,
Glejte, polno je cvetu!

Čujte, ptičic mili glasi
Se razlegajo okrog,
Vse se kinča, vse se krasi
Zelen hrib je, dol in log.

Prvi majnik, dôba mila,
Slika naših src in let,
Da bi v srčicah nam klila,
Da ne zvênil tvoj bi cvet!

Oj, le venčajmo, krasimo,
Veselimo srčno se;
A Boga ne pozabimo,
Ki nam to podaril je.

On je vstvaril vso naravo,
On daje cveticam rast,
Ptičiči nam pojejo slavo,
Pojmo tudi mi mu čast.

Pokleknilo, otročiči!
Vsak ročice sklene naj:
„Slava Oče!“ — vsak zakliči,
Ker si dal nam lepi maj!

Radoslav Silvester.

Š m a r n i c e.

Polgo smo se je veselili, težko smo jo pričakovali, pa prišla je. »Kdo pa?« se morda poprašujete, mali skakalčki? I, kdo neki? Malo poglejte na vrt in polje, pa tje se ozrite proti gozdu, pa boste precej uganili. Zlato solnčece, ki se več ne skriva za sivo meglo, ampak veselo in prijazno gleda na prebujeno naravo, je poklicalo zopet radost na svet. Studenček žubori po gladki strugi ter kliče rumene zlatice na svoj breg. Drevje ima zopet zeleno obleko in se lepša s pisanim cvetjem. Lastavica cvrči po zraku in pridno leta pod streho, kjer si zida trdno in varno gnezdice. Škrjanček na polju in njegovi krilati bratci po logu oznanujejo, da je prišla k nam zopet ljuba, vesela p o m l a d.

Pomlad, krasna pomlad je tukaj! Kdo se je ne veseli? Saj smo se vsi naveličali mraza in snega, ter smo težko pričakovali, kdaj nas razveseli cvetoča črešnja in pisani vrt. Pa ne samo veselja na prostem, tudi še družih lepših darov nam je prinesla usmiljena in dobrotljiva roka nebeškega Očeta. Koliko lepih praznikov obhajamo ravno v tej letni dôbi! Ali niste videli, kako

veseli so šli cvetno nedeljo ne samo otroci, marveč tudi starčki s težko butaro povezanih leskovih in vrbovih vejic, ovitih z bršlinom v cerkev? In tista jabelka in pomaranče in pozlačeni orehi, ki so bili privezani na »butarci«, ali ni to lepo? Le recite, kar hočete, lepa je pomlad, še lepši so pa velikonočni prazniki. Kaj pa piruhi in kolački? Nù, le veselite se jih, če ste jih vredni.

Ko pa mine spomladi jedno veselje, že se oglasi drugo. To bi bili lahko videli, mali bosopetci, pri Urbančkovih na Beli. Marijanica je bila že skoraj pozabila velikonočno veselje, pa se je zopet novega vzradostila. Tako-le je bilo. Zadnjo nedeljo meseca aprila prišla je Urbančkova Marijanica iz cerkve domov. Njena mama jo po stari navadi poprašajo, kaj so v cerkvi pridigovali. Marijanica se pa hitro odreže: »Pravili so, da se začenjajo že ta teden šmarnice.« »Nù, Marijanica, ali se bodeš letos tudi ti udeleževala te Marijine pobožnosti? Od naše hiše smo vedno radi hodili k šmarnicam. Tudi letos se bo treba potruditi, da ne zaostanemo za drugimi leti.«

Kdo je bil bolj vesel teh materinih besedij, kakor naša Marijanica! Precej je prosila, da naj jo pokličejo vsako jutro, pa gotovo dovolj zgodaj, da ne bo zamudila sv. maše in Marijinega premišljevanja. Mati so ji radi obljubili, česar jih je prosila. Pri večerji pa so še tisti dan povedali družini, da bo treba mesec majnik pridno v cerkev hoditi, da se ne opusti ta lepa navada.

Ko je šla drugi dan Marijanica iz šole domov, pridružita se ji še Zadnikarjeva Micika in Lončarjeva Rozalija. Te dve sta bili njeni največji prijateljici. Skupaj so hodile v šolo in cerkev, skupaj so se učile, pa tudi igrale. Ne vém sicer, zakaj so bile ravno te tri tako navezane druga na drugo, vendar pa mislim, da skoraj gotovo zato, ker so bile vse tri precej pridne pa tudi več ali manj sirote. Urbančkova Marijanica je imela namreč le še ljubo mamo, Zadnikarjeva Micika je bila izgubila že zgodaj mater in so le oče še skrbeli za njo. Lončarjeva Rozalija pa je bila popolnoma sirota. Njeni ljubi stariši so bili že v nebesih.

Le še jeden dan in majnik je imel priti na zemljo. Jeden sam dan, pa dolg je bil, prav dolg, posebno Marijanici. Nič se ji ni ljubilo ta dolgi dan. Kar se spomni, da bi šla malo v gozd nabirat cvetic za lepšanje Marijine podobe, ki je visela doma v kotu nad mizo. Mati so ji dovolili, ker so dobro poznali pridno hčerko. Ker pa ni hotela sama iti, šla je klicat še svoji prijateljici, Miciko in Rozalijo. Potem so šle pa vse tri tje pod hrib sv. Jakoba, kjer rastejo tako lepe cvetice. Kmalu so nabrale lepe šopke cvetek. Kar zagleda Marijanica pod grmom lepe bele Marijine zvončke ali, kakor jim pravimo, šmarnice. To jim je napravilo zopet mnogo veselja. Vsaka jih nabere lep šopek, potem pa se obrnejo proti domu. Po potu pridejo do lepega znamenja, ki je stalo sredi košatih smrek. Lična kapelica je bila sicer lesena, pa tako lepo zunaj in znotraj obita s smrekovim lubom, da se je vsak rad ustavil pri nji. Na vrhu je imela mali stolpiček, v katerem je visel zvonček, ki ga je marsikdo rad pocukal, da je zazvonil. V kapelici pa je bila lepo ozaljšana podoba žalostne Matere božje. Naše znanke so tukaj malo pomolile in dale nekaj šmarnic Mariji v dar, potem so šle dalje.

Po poti proti domu so se pogovarjale, komu bi dale lepe cvetice. Urbančkova Marijanica je bila sklenila darovati šopek svoji materi, Micika je hotela s cveticami razveseliti očeta, Rozalija pa je molčala. Solze so se ji potočile na blede lice, ko se je spomnila, da je — sirota. Nazadnje pa pravi mirno: »Ljubi Bog mi je vzel dobre stariše, zato ljubim pa Marijo, ki je najboljša mati, nji bom dala svoj šopek.« In res je stal drugi dan na Marijinem altarju lep povitek šmarnic v kozarcu, ki so bile dar Marijine hčerke. *Fr. —ek.*

